SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 32. JERSEY CITY and NEW YORK,. SATURDAY, FEBRUARY 18, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 18-го ЛЮТОГО 1989 Ч. 32. РІК XCVI.

ДЕМОКРАТИЧНА СПІЛКА ВІДБУЛА ЗБОРИ В КИЄВІ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Як інформують з Києва телефоном, Українська Демократична Спілка відбула в середу, 15-го лютого ц. р., свої установчі збори в Києві в надії, що цій неурядовій установі вдасться вибрати свого депутата до нового всесоюзного конґресу.

Згідно з тими інформаціями, Спілка запросила до Києва Міхаїла Ґорбачова і він мав би приїхати туди вже у понеділок, 20-го лютого ц. р.

У зв'язку з тим національно свідомі елементи сподіються, що М. Ґорбачов усуне Володимира Щербицького зі становища першого секретаря Комуністичної партії України, якого уважають головним заборолом гласности і перебудови в Україні.

С. ШОНФЕЛДТ НЕ ПОЧУВ В КИЄВІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Київ. — Київська газета „Молодь України", орган Центрального комітету ЛКСМ (комсомолу) України, надрукувала у числі з 28-го січня ц.р. розмову кореспонднетів Віталія Портникова і Миколи Княжицького із прибулим на лекції гри на бандурі і мови Стефаном Шонфелдтом, який приїхав на Україну з Гюстону в Тексасі.

С. Шонфелдт народився в Ню Йорку, тепер мешкає у Гюстоні, працює викладачем-інженером в нафтовій індустрії. Його бабуся приїхала до З'єднаних Стейтів Америки ще перед Першою світовою війною, а мама його одружилась з американцем німецького походження, тому в родині розмовляли в більшості англійською мовою. „Українську мову я чув дослівно кілька разів на рік, коли ми їздили до діда і бабусі, і ще у церкві. Тут, у Києві, я вивчаю мову,сподіваюсь, коли повернусь, буду говорити з мамою, родичами і знайомими. Вивчаю також російську мову, бо хочу знайти місце праці у фірмі, яка торгуватиме з Радянським Союзом", — заявив Шонфелдт кореспондентам.

Він мало зміг розповісти їм про життя української громади в ЗСА, бо не брав в ній участи. На його думку в Ню Йорку живе 75,000 українців, є українські школи, крамниці, ресторани, церкви. У Гюстоні громада невеличка, всього може 50 родин. „Але ми разом відзначаємо українські і американські свята, щорічно беремо участь у фестивалі різних культурних громад. У місті Сан Антоніо виступав наш танцювальний ансамбль, а поруч з кіосками, в яких продають українські страви, писанки, сувеніри тощо, є також кіоски інших національностий", — заявив гість у Києві.

На запитання чи залишається потяг до рідної культури у корінних американців, Шонфелдт відповів, що у третьому поколінні дуже рідко. Як приклад він розказав про свою власну родину, підкреслюючи, що мову треба вивчати змалечку. Коли кореспонднети запитали чи був він знайомий із культурним життям України до приїзду, Шонфелдт відповів заперечливо і заявив: „Та й у Києві, коли я прогулююсь вулицями, навкруги чую російську мову. І не так вже й часто зустрічаю людину, яка розмовляє українською... питання мови одно з найсеріозніших". Шонфелдт підкреслено заявив, що мова — немов екіпаж у літаку культури. Історія американських індіян свідчить, як швидко щезають позбавлені рідного слова народи.

Названі співрозмовники-кореспондneти закінчують своє звідомлення ствердженням, що „американського гостя, який тільки почав вивчати українську мову, хвилюють ті ж самі питання, що й ряднянських мешканців студентських гуртожитків". Значить питання мови в Україні є принциповим питанням, питанням бути чи не бути українському народові.

В КИЄВІ ЗАСНУВАЛОСЬ ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

„ЯКЩО УКРАЇНА ХОЧЕ БОГА, ТО ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА", — ЗАЯВИВ ПРАВОСЛАВНИЙ СВЯЩЕНИК

Ню Йорк (ЗП УГС). — В суботу і неділю, 11-12-го лютого ц.р., в Києві, в приміщенні Будинку кіно відбулися установчі збори Товариства Української Мови ім. Т. Г. Шевченка. На Захід передано враження про ці збори члена Гельсінкської Спілки Миколи Горбаля, в яких розповідає:

„Це зібрання, яскравим спалахом висвітлило народні сподівання. Майже кожен виступ — це сконденсований століттями біль України, це крик на поміч, і кожен виступ вартий того, щоб бути донесений всіма засобами масової інформації до кожного громадянина України. Та чи станеться так? Хоч усі виступи знімали телекамерами. Вже ні в кого не виникає сумніву, що теперішнє парткерівництво України боїться свого народу і всі потуги бюрократично-партійного апарату зараз зводяться тільки до того, щоб зберегти свої панівні привілеї. Оскільки всі засоби інформації республіки в їхніх руках, то зрозуміло, що маніпулюють вони на свою користь. Яскравим доказом цього є дворазовий виступ по телебаченню України ідеологічного працівника ЦК Кравчука з приводу прийняття письменниками Києва проєкту програми Народного Руху України за перебудову. Хоч цей документ ще не оприлюднений, Кравчук дозволив собі коментувати його, викривлюючи його зміст і наміри. Навіть завжди надто обережний письменник Станіслав Тельнюк у своєму виступі 11-го лютого таку діяльність Кравчука поставив в один ряд із діяльністю Жданова, Суслова, Маланчука, після чого ціла заля встала і скандувала: Геть Кравчука! Геть Кравчука! Та чи ж покажуть це по телевізії? Безпідставний осуд і наговори Кравчука на деяких письменників, що взялися очолити Народний Рух України, настільки очевидні, що поет Іван Драч, якому аж ніяк не можна закинути невідданість Комуністичній партії, заявив на установчій конференції Товариства Української Мови, що вимушений подати на Кравчука в суд.

Делеґат установчої конференції, вчителька української мови з Бердянська, цитуючи Кравчуків виступ на телевізії, де він говорить: 'Хто дав право письменникам виступати від імени народу?' — запитує: 'А хто дав право Кравчукові ставати між письменниками й народом? Кожен мій учень знає, хто такі Олесь Гончар, Іван Драч, Дмитро Павличко. А хто такий Кравчук, що дозволяє собі з екрану телевізії вимахувати пальчиком? Цікаво, чи й мій виступ покажуть по телевізії так повністю, з кожним жестом, як виступ Кравчука?' — питає резонно вчителька. І дійсно цікаво, — зауважує оповідач М. Горбаль.

Цікаво, чи покажуть виступ кореянки Лі, що з таким болем розказала українцям про той страшний стан української мови і культури, розказала так хвилююче і розказала по-українськи... Як і виступ угорця Ласло Балу. Чи покажуть виступ хлопця з Кадіївки, що сказав: 'Нам не потрібна могутня спілка республік, нам потрібна спілка могутніх республік!'. Чи покажуть виступ студентки з Дніпропетровська, виступ робітника з полтавщини, що нагадав про загибель за мову в неволі відомого журналіста Валерія Марченка; нагадав про долю письменника Миколи Руденка, — чи ж покажуть? Як і багато інших виступів, що перетворили конференцію на величне, натхненне свято відродження України? Організатори установчої конференції Товариства Української Мови ім. Тараса Шевченка заслуговують всяких похвал.

І далі: хоч заля будинку кіно не дозволила вмістити всіх бажаючих, — це не применшило ваги форуму. На конференції були запрошені і виступали представники з Ленінграду й Москви, від українців Польщі й Канади, виступав репресований свого часу поет Ігор Калинець, виступав православний священик отець Богдан, який долею випадку був запрошений в останній момент, бо як виявилося, запрошений Митрополит київський Філарет так і не прийшов, чим він ще раз підкреслив ставлення Російської Православної Церкви до української мови і культури, і це відзначив о. Богдан у своєму виступі. Ще він відзначив, що Російська Православна Церква, замість того, щоб проводити екуменічну працю в світі, воює з Українською Католицькою Церквою, з Українською Автокефальною Церквою, яку загнали в підпілля. Чи є в цих діях любов? — питає отець? Та отець Богдан вірить, що й керівництво нашої республіки, яке взяло ролю блудного сина, як віруючий, отець надіється, що доля цього блудного сина буде такою ж, як і в Біблії і вони вернуться до свого дому.

Якщо Україна хоче Бога, — каже отець, — а вона хоче справедливости і Бога, то ще не вмерла Україна!". Цим і закінчив свій виступ отець".

Бомба була захована в радіоапараті, — кажуть британці

Монтреаль. Канада. — Британські урядові особи і спеціялісти, які дуже докладно вели слідство у справі збомлення пасажирського літака американської повітряної лінії ТВА над територією Шотляндії твердять, на підставі нових знахідок, що розривна бомба була захована в маґнітофонний апарат і наставлена на час, коли вона має розірватись.

Зараз після цього ствердження представники Адміністрації для цивільних летунських полетів відбули поспішну нараду в Монтреалі і застановлялися, як запобігти майбутнім подібним терористичним актам.

Федеральна летунська адміністрація З'єднаних Стейтів Америки, а зглядно Департамент повітряної транспортації наказали своїм летунським компаніям застосувати додаткові заходи безпеки і перевірки багажу пасажирів, а в крайньому випадку категорично заборони перевіз з місця на місце електронічних апаратів, які включають радіо, компютери, магнітофонні записувачі тощо.

Звіт британських спеціялістів передав зібраним у Монтреалі британський міністер транспортації Пол Ченнон і після цього представники цивільної летунської транспортації прийняли додаткові постанови, які включають також перевезення електронічних апаратів. Ченнон і секретар Департаменту транспортації ЗСА Семюел К. Скіннер запропонували учасникам відбути в цій справі окрему сесію для обміркування забезпеченевих заходів.

Як відомо, у катастрофі американського літака типу Боінґ-747, лет 103, загинуло 259 осіб, пасажири і обслуга і ніхто не залишився в живих. Додатково на землі загинуло 11 шотляндців, бо головна частина літака впала на селище Локербі. Загально припускають, що терористи, правдоподібно радикальна організація палестинців, яка діяла з виразного наказу самого аятолли Хомейні, іранського кровожерного диктатора у священичих ризах, поклали багаж до літака ще у Франкфурті з призначенням до Ню Йорку. Покищо британці не говорять виразно кого саме вони підозрівають у збомбленні літака, але, на думку представників американської розвідки, вони напевно знають більше про цю справу. Дехто думає, що атентат виконала, у відплату за зістрілення американцями іранського пасажирського літака над Перською затокою, група терористів з так званого „популярного фронту" (фракція Палестинської Визвольної Організації) під командуванням жорстокого терориста Ахмеда Джабріля. Ще перед тим західньонімецька поліція заарештувала кількох терористів тієї групи і знайшла в них на помешканні чимало експлозивного матеріялу та електронічних апаратів.

Спостерігачі кажуть, що від тепер черги на летовищах, особливо перед полетами за кордон, подвояться — довжиною і часом.

А. М. Розентол знову згадує про концтабори

Ню Йорк. — Як уже повідомлялося, колишній редактор газети „Ню Йорк Таймс" А. М. Розентол, представниця Американської гельсінкської групи Кетрин Фицпатрик і завідуючий московським бюро „Ню Йорк Таймсу" Філліп Тавбман відвідали пермський концтабір ВС-389/35, в якому довелося відбувати кару багатьом укрінським правозахисникам.

А Розентол розповів, що в'язнів просто заховали від закордонних гостей, повідомивши, що більшість їх захворіли і перебувають у санітарній частині.

Коли іноземці пробиралися по вузеньких стежках у глибокому снігу від казарми до казарми, в одному з вікон відчинилася кватирка і хтось крикнув: „Нам треба з вами зустрітися!"

„Казачков", вирвалося в начальника, котрий впізнав голос в'язня. Проте гостей повів в інший бік.

Хто такий Казачков, Розентол не знав, але він розумів, що тепер його покарають, тому взяв слово в прокурора і той пообіцяв, що ніхто не буде покараний за розмову з ними.

Очевидно, довідавшись з радіопересилань про цей випадок, мати Казачкова прислала з Ленінграду лист, в якому пише Розентолові: „Мій єдиний син, Михайло Петрович Казачков, перебуває в ув'язненні уже 13 років. Спочатку він був у чистопольській тюрмі, тепер його перевели до пермського концтабору. Заарештований в 1975 році через тиждень після того, як він подав документи на виїзд до Ізраїля. Судили в Ленінграді, звинуватили в зраді батьківщини, ст. 64. А „зрада" полягала в тому, що він двічі зустрівся з американським віцеконсулом".

Матері Казачкова 76 років, вона тяжко хвора і на багато років позбавлена синівської опіки.

Цей лист спонукав Розентола знову опублікувати в газеті деякі свої висновки з поїздки на Урал. Зокрема, він вважає, що ще сотні або тисячі правозахисників утримуються в неволі під іншими статтями. Розентол зустрівся з багатьма людь-

(Закінчення на стор. 4)

В Дітройті відзначать 175-ліття народин Т. Шевченка

Дітройт. — Тут створено громадський комітет із представників усіх товариств Метрополітального Дітройту для відзначення 175-ліття народин Тараса Шевченка. Відомо, що в Україні підготовляються величаві святкування та демонстрації зв'язані з цією річницею. Комітет постановив морально підтримати Україну та гідно і величаво відсвяткувати у себе рівнож цю річницю.

Комітет очолили відомі громадські діячі Зенон Василькевич і Юрій Юрків. Створено комісії: Програмову, Фінансову, Інформації і Організаційну. Комісії накреслили плян праці й приступили до підготови, щоб свято випало якнайбільш величаво.

На головного промовця запрошено проф. д-р Леоніда Рудницького, а в мистецькій програмі беруть участь оперна артистка Христина Липецька при фортепіяновому супроводі Марії Лончини-Лісовської, хор „Бурлака" з Торонто під батутою Олега Хміля та місцева молодь.

Свято заплановано відбути в неділю, 12-го березня, о год. 3-ій по полудні в авдиторії школи Фіцджералд, вулиці Раєн і 9-та миля у Воррені.

До Канади приїхав з України С. Сапеляк

Торонто. — Сюди приїхав недавно з Харкова поет і редактор недавно повсталого літературного журналу „Кафедра" Степан Сапеляк. Йому 37 років і він походить із Тернопільщини. Член Української Гельсінкської Групи, кореспондент „Українського Вісника", перебув дев'ять років у тюрмах і карних таборах, зокрема у горезвісному таборі ч. 36.

Після звільнення йому не дозволено повернутися у рідну Тернопільщину, де живе його сім'я, і він був змушений поселитися у Харкові. Його поезії відомі на Заході, були друковані у „Сучасності" та в „Українському Віснику".

Він був присутній на симпозіюмі, що відбувся в університеті Йорк в Торонто, а перша зустріч торонтонського громадянства з поетом відбулася в неділю, 12-го лютого ц.р. у приміщеннях церкви св. Миколая. Поет говорив про теперішні обставини в Україні, особливо в Харкові, де він активний в українській католицькій громаді та в українському культурному житті. С. Сапеляк незвичайно динамічна людина і його розмови з українцями Торонто були дуже цікаві. В найближчих днях відбудеться в Торонто літературне читання його поезій, а відтак поет вибирається до Вінніпеґу та до інших українських осередків.

Досі появилося три числа журналу „Кафедра" під редакцією поета, але не усі передісталися на Захід.

Маємо нового священика

Ню Йорк (Р. Голіят). — Тут в неділю, 5-го лютого ц. р., в церкві св. Юра, о. Теодосій Роман Ільницький, ЧСВВ, відправив свою святочну Службу Божу в асисті отців: о. Вернарда Панчука, ЧСВВ, протоігумена ЧСВВ на американську провінцію; о. ігумена Маврикія Попадюка, ЧСВВ; о. Тараса Прокопова, ЧСВВ; о. Лева Голдейта, ЧСВВ, і о. Василя Салковського, ЧСВВ.

Папа Іван Павло II висвячує о. Р. Т. Ільницького в Римі минулого року.

У своїй привітальній проповіді о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, генеральний вікарій УКЦеркви Стемфордської дієцезії, ігумен і парох церкви св. Юра, привітав новосвяченого священика, який буде душпастирювати в парафії св. Юра, згадував, що для збереження нашого посідання на поселеннях, нам треба покликань до священичого стану.

Отець Панчук, протоігумен американської провінції отців Василіян, звернув увагу у своїй проповіді, що ми не можемо спроваджувати священиків з інших країн, щоб служили для наших людей тут, бо прийде час, коли ми будемо змушені висилати наших священиків в Україну, яких там бракує. Він згадав про своє минуле, коли то він, як уродженець Чикаґо, вибирався до монастиря в Канаді, то його мама сказала, що вона про це знала, бо своєю душею відчувала покликання свого сина. „Нам треба священиків, монахинь і монахів — нам треба покликань серед наших дітей, для служби в нашій Церкві й для свого народу". Він дякував усім щедрим жертводавцям на виховання нових священиків.

Нововисвячений ієромонах о. Т. Ільницький, у своїй проповіді, дякував братові Андрієві, теті Стефі й Володимирові Ройовому за їхню допомоґу йому під час студій в Італії. Він вдячний Василіянському Чинові, що прийняв його до монастиря св. Йосафата в Ґлен Кові і допомогли йому служити у Христовому Винограднику.

Після Служби Божої нововисвячений священик стискав мирянам голови й передавав благословення.

О год. 1:30 по полудні, в українському ресторані відбулося прийняття — бенкет, яким провадив голова СУМА Корнель Василик. Він представляв гостей за почесним столом, як також представників організацій Ню Йорку.

Володимир Ройовий інформував присутніх, що присутня за почесним столом Лідія Савойка, найбільше причинилася, що ми маємо між собою нового священика. Вона полагоджувала всі іміґраційні формальності відносно його приїзду до ЗСА, як з Польщі, так і з Італії. Л. Савойка є почесною Сестрою закону Сестер Францішканок.

Під час гостини промовляли: о. П. Пащак, ЧСВВ, який у своїй мові вітав о. Ільницького з нагоди його першої Святої Літургії, вказуючи, що нам треба розумних, інтеліґентних молодих священиків, які мали б прийти на зміну старшим. Він говорив, що ми величаво відсвяткували наше 1000-ліття Хрищення України,

(Закінчення на стор. 4)

ДЕНЬ ПРЕЗИДЕНТІВ

З уваги на свято Дня Президентів в понеділок, 20-го лютого ц.р., Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свобода" будуть закриті. Перше число „Свободи" наступного тижня друкуватиметься у вівторок 21-го лютого, з датою середи. — Ред.

У СВІТІ

ЄГИПЕТСЬКА ПОЛІЦІЯ ЗАСТРЕЛИЛА у перестрільці мусулманського фанатика-терориста, який був організатором замаху на колишнього президента Єгипту Анвара ель-Садата в 1981 році. Після атентату єгипетські суди засудили на кару смерти п'ятьох радикальних мусулманів, а 17 були засуджені на довгорічні терміни тюрми. Голова цієї групи тоді не попав на список засуджених. Його засудили заочно на смерть і поліція ввесь час вела розшуки. Розпізнавши терориста на вулиці, поліціянти кинулись його доганять, але він втікав і була загроза, що він знову втече від правосуддя. Поліція відкрила вогонь і вбила Мохаммеда Отайфі, який вважав, що Садат мав два найважливіші гріхи: він нав'язав дружні зв'язки із З'єднаними Стейтами Америки й Ізраїлем.

СОВЄТСЬКИЙ ВЧЕНИЙ І правозахисник академік Андрей Д. Сахаров виступив на пресовій конференції в Торонто, Канада, і порушив цілий ряд проблем, включно із своєю кандидатурою на З'їзд народних депутатів. В Канаді він заявив, що ще не вирішив справи, але вже на другий день, тобто 16-го лютого, кореспонденти з Москви повідомили, що Сахаров не кандидуватиме на депутата нового совєтського „Конґресу", який нараховуватиме 2,500 членів, проти волі Президії Академії Наук СССР, хіба Президія змінить свою думку. На запитання чи він підготовлений до такого посту в совєтському „парляменті", Сахаров відповів, що він дійсно мало визнається на економіці, але це, на його думку, не є проблемою. „Зайдете до будь-якого підприємства і ви відразу довідаєтесь про економічний стан в країні". Заторкуючи питання Афганістану совєтський вчений підкреслив, що „ми нічого там не осягнули, хіба набралися встиду за аґресію". Дружина Сахарова Єлена Боннер говорила більше про екологічні проблеми в СССР, який в цьому питанні стоїть на краю пропасти.

ПАЛЕСТИНСЬКЕ ІНФОРМАЦІЙНЕ агенство ВАФА повідомило, що в Тунісі відбулась зустріч керівника Палестинської Визвольної Оргазнізації Ясіра Арафата з американським конґресменом Вейном Овенсом, демократом з Юти. Вашінґтонське бюро конґресмена підтвердило цей факт зустрічі. Обидва обмінялися думками відносно неспокоїв на окупованих Ізраїлем арабських землях, порушення прав людини Ізраїлем і скликання міжнародної конференції, яку підтримують ЗСА, СССР і багато інших держав світу.

В АМЕРИЦІ

ПЕРЕБУВАЮЧИ ТЕПЕР У ВАШІНҐТОНІ, чільний московський економіст сказав, що коли б ЗСА скасувало свої торговельні перепони супроти СССР, то торгівля між цими країнами зросла б „у 5 до 10 разів" в наступних п'ятьох роках. Абель Аґанбеґян, економічний дорадник М. Ґорбачова, говорив також і про те, що коли б Америка привернула Совєтському Союзові торговельний статус упривільйованої країни, це був би також дуже символічний жест у напрямку поліпшення також і політичних відносин. Його 13-денне перебування в ЗСА пов'язане з пропаґуванням книжки, яку він редаґував, п. н. „Перестройка" де зібрано ряд статтей російських авторів про зміни, які відбуваються в СССР.

НЕПОМІТНА ЗМІНА, ЯКУ включено в нову податкову перерібку нюйоркського закону тому два роки та виявлену тільки недавно, коштуватиме доїжджаючих працівників 50 міл. дол. цього року. Вістка про цю приховану зміну знову спонукала багатолітню ривалізацію поміж нюйоркським і нюджерзьким стейтами. Губернатор Ню Джерзі Томас Кейн назвав цю податкову зміну „леґально сумнівною" та запропонував підтримку тим опонентам, що хотітимуть позмагатися з цим в суді. Йдеться тут про те, що доїжджаючі працівники досі платили податок нюйоркського стейту тільки за зароблені в тому стейті гроші. При теперішній зміні їм прийдеться платити податки від загальних заробітків цілої родини.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ФЕДЕРАЛЬНИЙ апеляційний суд зарядив, щоб Департамент транспортації вимагав від усіх транспортових властей по цілій країні вмонтовання в нових автобусах підйомів для калік у мобільних возиках. Таке рішення суду запало у наслідок судового процесу проти Департаменту транспортації, саме в цій справі коаліцією 12-ох організацій покалічених осіб під назвою Покалічені американці за доступну публічну транспортацію. Тимоті Кук, директор крайової організації з осідком у Вашінґтоні під назвою Крайовий центр дії покалічених осіб, котрий обороняв цю справу, перед судом, заявив, що таке рішення суду було важливою побідою інвалідів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N J

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N J 07303

Американське чудо

У минулому році ми переживали аж надто довгу, передвиборчу кампанію, яка закінчилась добрим вибором, увівши 20-го січня ц.р. до Білого Дому 41-го з черги Президента З'єднаних Стейтів. Він, Джордж Буш, склав присягу шанувати, берегти і боронити американську Конституцію — поклавши руку на цю Біблію, на яку присягав перший президент ЗСА, Джордж Вашинґтон. Життєписи американських президентів — це історія Америки. Були між ними індивідуальності високої кляси, були пересічні одиниці — одні залишили батьківщині творче діло, інші зробили помилки, наслідки яких мстяться по нинішній день. День Президентів зазначений у популярному довіднику „Книжка фактів" також як „День Вашинґтона" і як „День Вашинґтона і Лінкольна". Ці обидва президенти стали для Америки і всього світу символами. Вашинґтон — це символ демократичної держави, — Шевченко мріяв про „праведний закон Вашинґтона" для поневоленої України. Абрагам Лінкольн став символом єдности американської нації. Стрінувшись із бунтом Півдня, який не захотів скасувати у себе невільництва — пішов проти Півдня війною і після переможної війни — з'єднав Південь із Північчю. Нині вже забулося про це, — адже в історії Америки були вже й президенти із глибокого Півдня і тепер в Уряді Буша є один неґр.

Була в історії Америки ера завойовницьких походів — сучасні американські історики письменники признають гріхи своїх предків, які завойовували автохтонних індіянів і користувались військом задля інтересів американських експортів до країн Центральної та Південної Америки. По нишній день патріоти деяких латинських американців не забули „долярової дипломатії" ЗСА і по нинішній день всі країни Центральної і Південної Америки принципово противляться американській збройній інтервенції — наприклад, проти сандіністського режиму в Нікараґуа. Згадано вгорі, що деякі президенти, навіть ті, які належать до найвищої кляси, залишили своїм наступникам у Білому Домі дуже погану спадщину. Френклін Делано Рузвелт, колишній посадник Ню Йорку, має історичну заслугу переборення „великої депресії" 1930-их років та уведення соціяльного забезпечення. Він був таким популярним, що вибрали були його чотирикратно і щоб таке не повторилося — новий додаток до Конституції обмежив урядування кожного президента до двох чотирирічних каденцій. Його наївне довір'я до Сталіна в Ялтинській конференції 1945 року і його згода на поділ сфери впливів у всьому світі між Америку й СССР включно з поділом Німеччини, Індо-Китаю і Кореї на вільні і комуністичні частини — мститься по нинішній день. Один із справжніх інтелектуалів, знаменитий промовець, який як сенатор здобув собі у цілій країні популярність, був Джан Кеннеді. Його відмова дати летунську охорону вишколеним за його попередника Д. Айзенгавера висадові протикомуністичних кубинців у Свинячій затоці і згодом його зобов'язання супроти Хрущова, що в заміну за відкликання совєтських ракет з Куби Америка ніколи не виступить збройно проти її комуністичного режиму, створило проблему комуністичної експансії на американський континент. Це зламало доктрину, прийняту за президента Джеймса Монро, доктрину, яка забороняла посягання по владу на американському континенті будь-якій неамериканській країні.

Сьогодні ніхто вже не тямить і не згадує, котрий президент придбав для ЗСА стейт Фльориду чи Луізіяну, за котрого президента куплено від Царської Росії Аляску. Сьогодні не говориться про це, який президент був „гірший", який „кращий". Це все дрібниці на тлі справжнього американського чуда. Чуда, що за 200 років з пустирів, рідко заселених індіянами, постала великодержава з наймогутнішою збройною силою і найвищим життєвим стандартом.

ВІДВІДУЮЧИ ЛІСБОНУ В Португалії, державний секретар З'єднаних Стейтів Америки Джеймс Бейкер назвав „трагічною" дев'ятилітню війну в Афганістані і заявив, що тепер Совєтський Союз повинен допомогти афганцям відбудувати їхню економіку. „Нам не зашкодило б формально звернутися до СССР, щоб він разом з нами допоміг афганцям, які так багато натерпілися під час довгої війни", — заявив Бейкер кореспондентам.

Володимир Яців

РЕФОРМАТОРСЬКІ РУХИ У СХІДНІЙ ЕВРОПІ

II.

Реформаторські рухи можна завважити в Мадярщині. Новий лідер Кароль Ґрош, який вибраний на місце Кадара, прихильник ліберально-політичних напрямків, та господарських і суспільно-політичних реформ Ґорбачова і його активних прихильників старається перепровадити зміни в системі, що приносили б користь громадянам. Мадярська Соціялістична Робітнича Партія МСРП, яка має у своїх руках диктаторську владу від 1948 року може втратити її, у зв'язку із змінами на політичному відтинку. Партійна конференція МСРП, яка відбулась у травні минулого 1988 року, рішила йти дорогою „соціялістичного плюралізму" з однопартійною системою, однак ідея з многопартійною системою здобула під час останнього року децидуючу піддержку і тому провідник Політбюра реформіст Імре Пошгай сказав, що Мадярщина, правдоподібно, буде розвивати многопартійну систему. У зв'язку з цими реформаторськими рухами один дипломат із Заходу передбачує, що 1990 рік буде для Мадярщини роком великих політичних змін. У тому році відбудеться Конгрес урядуючої партії МСРП, парляментарні вибори, як також прийняття нової конституції. Ці зміни системи на відтинку політичному будуть мати великий позитивний вплив на господарку країни, яка сильно підупала у зв'язку із нищівною соціялістичною господарською системою московського зразка.

Треба також зазначити, що активність членів чехословацької спільноти збільшилася поза офіційними колами, які стараються не допустити до політичних змін в країні. Активісти Хартії прав 77 продовжують свою боротьбу за права людини, не зважаючи на переслідування урядовими чинниками. Сьогодні чехословацька спільнота знайшлася у тяжкому положенні на господарському відтинку. Партійні лідери, які перейняли владу в 1968 році побоюються, що вони можуть втратити владу, коли будуть впроваджені демократичні зміни в їхній країні, і тому вони не допускають до ніяких активностей, що могли б вплинути на зміни.

Однак Чехо-Словаччина, як передвоєнна індустріяльна країна, не зважаючи на ці ускладнення на відтинку економічному, що спричинили занепад господарки країни, як теж внутрішньої політики диктаторського уряду на відтинку суспільно-політичному, починає показувати знаки активности на всіх відтинках громадського і господарського життя країни.

У трьох східньоевропейських країнах, а це в Східній Німеччині, Болгарії і Румунії, можна встановити пасивність до всіх тих змін суспільно-політичних, які заплянував Ґорбачов і його прихильники. Факт негативного наставлення до реформ у системі соціялістичній московського зразка, можна ствердити в забороні журналу „Спутнік" в Східній Німеччині і забороні висвітлювати п'ять фільмів. Така негативна настанова лідера Східньої Німеччини, і одверта підтримка лідера Румунії, який своєю господарською політикою спричинив поважні клопоти в соціялістичній системі, може мати негативний вплив на політичні й господарські реформи, що переводиться в життя у сусідніх східньоевропейських країнах.

Болгарія, одна із відданих сателітів Совєтського Союзу, остаточно після певного періоду часу пасивности до змін в системі, рішилась підтримувати реформи заплановані Ґорбачовим і його дорадниками.

Будучність Східнього бльоку Середньої і Східньої Европи більш непевна у зв'язку з потребою економічного з'єднання Західньої Европи, яка може залишити народи Середньої і Східньої Европи самих з їхніми проблемами. І тому вони стараються нав'язати торговельні зв'язки з країнами Заходу, і — Східня Німеччина із Західньою, а знову Мадярщина з Австрією.

Треба підкреслити, що у зв'язку з ферментами в поодиноких соціялістичних країнах-сателітах Совєтського Союзу, ніхто не може з певністю сказати включно із експертами Заходу, як теж із совєтськими спеціялістами на відтинку їхньої внутрішньої політики, які будуть наслідки цієї активности в ділянці суспільно-політичній.

Такі спроби змін на відтинку господарському і суспільно-політичному відбувались у минулому, однак їх ліквідувала сила диктаторських урядів. Тепер виглядає, що спроби змін у системі, які ставиться в поодиноких соціялістичних сателітських республіках, мають вигляди втриматися тому, що Совєтський Союз не протиставиться цим реформаторським рухам, і не стримує демократизації в Середній і Східній Европі. Москва знає, як також лідери у Варшаві чи в Будапešті, є свідомі цього, що врятування країн від господарської катастрофи може прийти тоді, коли наступить зміцнення і відновлення зв'язків із Заходом.

Демократичні країни Заходу повинні підтримати народи цих Східньоевропейських країн, які прямують до змін, не тільки господарських у своїх країнах, але до суспільно-політичних, а ставитися неґативно до тих сателітських Східньоевропейських урядів, які стараються не допустити до реформ у своїх країнах. Наслідком сильніших зв'язків між Заходом і Сходом, може наступити ізоляція урядів Праги чи Букарешту, які ставляться неґативно до всяких змін у системі.

Володимир Барагура

„МИ З УКРАЇНИ, ЧИ „МИ УКРАЇНЦІ?"

„Timeo Danaos et dona ferentes"...

„Боюся данайців навіть, коли приносять дари"...

Дозволю собі висловити кілька думок на маргінесі статті Романа Купчинського „Діти свого народу, чи діти Щербицького?" („Свобода" з 14-го січня 1989) року, або порушена автором проблема куди складніша, ніж він її з'ясував. Мої зауваження, з деякими ухилами, обмежаться до культурно-мистецьких питань.

Скомплікованість цієї проблематики лежить у тому, що попри питання, чи це „діти свого народу", тобто національно свідомі українці, чи „діти Щербицького", тобто „малороси", є ще третя можливість — чи це „діти народів — наших недругів".

Коли з України прибувають музично-вокальні чи танцювальні ансамблі й зі сцени вітають публіку „хлібом-сіллю", вони проказують „Ми з України", а ніколи „Ми українці". Так устилізований привіт не випадковий, але в спонтанному захопленні публіка не з'ясовує собі властивого значення єхидно прихованого за грою слів справжнього значення, цього привіту. Бо ледве, чи особовий склад цих ансамблів за національністю український. Беручи до уваги совєтську дійсність і факт, що населення України різнонаціональне, можемо бути певні, що в цих мистецьких колективах перевага панівних неприхильних нам національних елементів, які не належать ні до категорії „дітей свого народу", ні до категорії „дітей Щербицького" (бодай українців по крові), а до категорії „дітей окупанта" й його відданих прихильників.

Про це неоднократно могли переконатися наші громадяни, яким пощастило дістатися за лаштунки. Члени цих ансамблів розмовляють по-російськи, а більшість із них не володіють українською мовою взагалі.

Програма виступів цих інколи високомистецьких груп укладена заздалегідь совєтськими урядовими чинниками й її не вільно змінити. Обов'язково до „бочки українського меду домішані кілька ложок російського дьогтю". Коли це танкова група, то обов'язково мусять бути виконані московські танці, а коли це вокально-музичний ансамбль, то мусить проспівати пісні в роді „Про Парашу, любов нашу", як писав Шевченко.

Це стосується не тільки виступів ансамблів, але й співаків-солістів. Крім арії з опери „Богдан Хмельницький, як признання гетьманові за підписання Переяславської угоди, яка стала початком кінця нашої дежавности, співаки мусять виконувати тільки народні пісні, бо куди українцям виконувати композиції видатних наших чи світових композиторів? Коли свого часу виступав у Карнеґі Голл баритон Дмитро Гнатюк, публіка домагалася, щоб соліст виконав „Гетьмани, гетьмани"... Гнатюк привітно усміхнувся і сказав: „Заспіваю вам, друзі, „Зі сиром пироги"... Яким еквівалентом до могутньої Шевченкової поезії є народно-гумористична пісенька.

А на закінчення концерту Гнатюк проспівав пропаґандивну комуністичну аґітку на лад „Ми на горе всім буржуям світовий пожар запалим", — а безкритична публіка, очарована його голосом і майстерністю виконання, не дослухалася слів і ентузіястично оплескувала й гукала „браво!", „славно!".

Сам автор статті стверджує, що „Київ і Москва (чи навпаки?) дозволяють час від часу на приїзд якоїсь невинної колгоспної самодіяльної групи, щоб розвеселити „прогресивну публіку" в Ерров Парку. А ось тепер у виступах балету Мойсеєва найбільш атрактивними мистецькими точками є українські танці. Але їх реклямують у пресі, радіо й телевізії та пишуть про них рецензії, як про танці „російського", чи якогось неіснуючого „совєтського народу".

Р. Купчинський підсуває думку, щоб „наші кращі ансамблі їздили з концертами по Україні й показали, що й тут твориться якась українська культура". Він вираховує, до яких місцевостей ці колективи повинні заїздити.

Задум добрий, але є дві заковики: і поrрама виступів і маршрут цих колективів будуть укладені за вимогами совєтських урядових чинників, а єхидна большевицька машина може поставити ці ансамблі в незручне, а то й компромітуюче становище, пришити їм латку „націоналістів-революціонерів", „нацистських коляборантів", „агентів капіталізму" тощо, або використати їх для своїх цілей.

Подібна ситуація є в ділянці спорту. Українці спортсмени — гокеїсти, змагуни на Олімпійських Ігрищах, які здобувають більшість медалів для совєтської репрезентації, мусять виступати, як „совєтські чемпіони". Навіть не проголошують, що вони української національности. Президент Міжнародного олімпійського комітету в інтерв'ю заявив, що представники республік, які входять у склад СССР, чи подібних „Союзів", як Юґославія, Чехо-Словаччина, мають право виступати, як окремі національні групи під власними прапорами. Але в практиці совєти стосують засаду „Іване без хати, Іване без долі... Ти гинув, а славу сусід добрий взяв"...

Не інакше і з людьми, які прибувають тут під різними претекстами й багато з них включаються в наше громадське життя. Ми не маємо ніякого розвідчого апарату, щоб перевірити, чи це національно свідомі українці, чи „діти Щербицького", чи просто підставлені большевиками люди зі спеціяльними дорученнями, як це було в випадку з проф. Віктором Петровим-Домонтовичем в Мюнхені, або з проф. Осечинським-Курятовичем у Львові.

Ці моменти треба взяти до уваги, поки вільним українцям обмінюватися з підсовєтською Україною в культурно-мистецькій, науковій, спортовій, чи в інших позаполітичних ділянок.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про опінію... без опінії

Недавно в тижневику „Ню Йорк" появилася цікава стаття на тему нового „феномену" в американських інтелектуальних колах, — а це висловлювання опінії (часом навіть дуже гострої) про новини на книжковому ринку без прочитання тих книжок, про які говориться. Автор статті з гумором і легкими кпинами наводить багато прикладів, як ті, що силуються бути інтелектуалами постійно тепер провадять розмови та висловлюють опінії про книжки лише на підставі прочитаних рецензій, а не самих книжок. У висліді того, хто відважиться висловити свої думки, таки прочитавши книжку, що з одних чи других причин тепер є темою розмов, його висмівають.

Це цікаве і дивне явище, але щось у тому є, що теперішні опінії дуже часто родяться та ідуть, немов вогонь, охоплюючи широкі кола спільноти, хоча ця спільнота повторяє лише думки висловлені одиницями дуже переконливо. І так твориться „широка опінія", хоча вона лише переказувана. Але не теоретизуймо, а сягнім до останнього прикладу, який дійсно виїмковий. Ідеться тут про книжку Сальмана Рашді „Диявольські вірші", що недавно появилися у англійсько-американському відомому видавництві. С. Рашді, сам індієць та визнавець ісламської релігії, написав вже декілька повістей англійською мовою і вони втішаються признаннями літературних критиків. Але вертаючись до повісти „Диявольські вірші" — це фантазія про двоє осіб, які, врятувавшись із летунської катастрофи, народжуються в іншій подобі, а один з них стає пророком, який зачинає проповідувати. Саме така тема викликала несподівану реакцію серед цих, що належать до мусулманських релігій і тисячі людей почало публічно протестувати проти поширення цієї книжки. Досі у тих протестах загинуло дев'ять осіб, а сотні є поранених у Пакістані та в Ірані, де Аятола Хомені проголосив нагороду у висоті мільйонів долярів для того, що уб'є С. Рашді.

Найцікавіше в тому, що автор оспорюваної книжки старається переконати заявами в пресі своїх противників, що вони протестують проти чогось, чого в цій книжці зовсім немає.

Ось і тут маємо найбільше трагічний доказ до чого може довести опінія, без справжньої опінії. Ці тисячі пакістанців та індійців навіть не бачили на очі повісті С. Рашді, а виробили собі свій погляд про її шкідливість на підставі „підказаної опінії" одиниць, яким залежало на тому, щоб книжку не читали не лише в мусулманському світі (де вона вже заборонена), але також в американському. Справа однак прийняла зовсім несподіваний і трагічний оборот.

Ми маємо і в нашій спільноті приклади, як може створитися загальна опінія про книжки без справжнього їх читання. Не так давно українська спільнота дуже неґативно прийняла праці деяких наших літераторів на тему найславнішого українського поета, мовляв, як можна обезцінювати ідеал, приписуючи йому людські слабості. Але тільки деякі; перечитали критиковані праці, а загал повторяв лише заслухану опінію одиниць. Подібна історія із виданням творів одного оспорюваного у нас письменника, про творчість якого виробилася опінія і в тих, що нічогісінького із неї не читали. Але тут ще інша проблема: чи слід створювати опінію про письменника на підставі його особистого характеру, чи лише письменницького таланту? Це вже інша тема, яку може колись також порушимо в рубриці „Про це і те".

О-КА

Павло Глазовий

ДЕМАГОГІЯ

Молодці-редактори
Так уже старалися,
Так до кожного рядка
Пильно придивлялися,
Що, бувало, обскубуть,
Обшкребуть до цурочки —
І лишались від книжок
Тільки політурочки.
Потім хлипав у статтях
Майстер демагогії:
— Де сучасні Щедріни!
Де сучасні Гоголі?
Та якби тих Щедріних
Так нахабно правили,
То хіба б вони томи
В спадок нам оставили?
Ні, явились би у світ
З куцими брошурками
І здавались би тепер
Блазнями й придурками

(Вірш з України)

Д-р Степан Воляник

НОВА ПРАЦЯ ПРОФ. ЛЮБОМИРА ВИНАРА

Українські історики постійно і інтенсивно працюють над поширенням знання і відомостей у західньому світі, а зокрема в Америці, про український народ та його історію.

Праця ця вельми важлива, потрібна, а то й необхідна, бо на Заході, а зокрема в Америці, досьогодні американські історики, за малими вийнятками, плутають нашу древню історію з історією Росії. Прийнялася тут теорія триєдиної Руси з твердженням, що Київська Русь — це початок Росії і російський нарід виводить свій початок з Київської Руси.

Теорію таку вводить в російську історію Н.М. Карамзін, а за ним його послідовники російські історики такі, як М. Погодін, С. Солов'єв, та В. В. О. Ключевський.

Теорію, схему та періодизацію російської історії Карамзіна цілковито розвінчав наш великий історик Михайло Грушевський, який своїми незбитими та науково обоснованими історичними фактами виказав фальшивість та недоречність т. зв. традиційної схеми Карамзіна. Російську схему початку російського народу прийняли безкритично американські історики. Вона, російська теорія, ще більше утвердилась й поширилась, коли, в час і після большевицької революції 1917 року до Америки прибула велика кількість російських еміґрантів, а серед них немало професорів, які ставали викладачами, зокрема історії Східньої Европи, в американських університетах і, в своїх викладах передавали й утверджували російську схему американським студентам.

Нам, нашим історикам, це величезна, відповідальна й конечна, хоч тяжка, але необхідна праця, переконати й доказати неправильність цієї російської теорії. У цій праці, в цій конфронтації з російською наукою ми маємо на що спертися. Великий наш історик Михайло Грушевський у своїй многотомній монументальній Історії України-Руси виказав неправильність і безосновність схеми Карамзіна й його послідовників.

Правильність підходу до творення українського, білоруського й російського народів за схемою Михайла Грушевського поволі пробивається в американську історичну науку, завдяки праці наших сучасних істориків, що вже у великій кількості стали викладачами на американських університетах.

Тому, що цю історичну „плутанину" тяжко не раз навіть і деяким українцям розібрати, пропонуємо зацікавленим покористуватись дуже цінною і корисною працею визначного й невтомного історика-дослідника, а зокрема дослідника грушевськіяни, Любомира Винара, професора Кентського стейтового університету.

Праця проф. Л. Винара написана англійською мовою, видана Українським Історичним Товариством у 1988 році п.з. „Михайло Грушевський — Українсько-російська конфронтація в історіографії".

Книжка розміром 6 на 91/2 інча в м'якій оправі має УІ — 60 сторінок. Тут подана таблиця зі змістом, портрет Михайла Грушевського,ереднє слово й подяка.

На зміст складаються такі розділи й підрозділи: І. 1. Введення — історична перспектива, 2. Історична схема Михайла Грушевського Совєтська історіографія у протиставленні до схеми Грушевського, 3. Гласність і Михайло Грушевський, 5. Висновки.

II. 1. Традиційна схема „російської" історії і питання раціональної організації східніх слов'ян за Михайлом Грушевським.

III. Історіософічна документація про Грушевського: 1. Александер Шульгин, 2. Михайло Карпович, 3. Ґ. В. Симпсон, 4. Микола Чубатий, 5. Оскар Галєцкі, 6. Едвард О. Винот, мол.

ІУ. Михайло Грушевський — добіркова бібліографія — Л. Винар. 1. Бібліографія бібліографій, 2. Праці Михайла Грушевського, 3. Бібліографія публікацій про Михайла Грушевського.

V. Іменний покажчик.

Ціна книжки 8 дол. Набути можна в Українському Історичному Товаристві, Кент, Огайо.

Користуватись цієї працею повинен обов'язково не тільки кожний історик-дослідник, але кожний любитель історії, що цікавиться минулим українського народу від древніх часів і досьогодні. Праця ця допоможе кожному в поборюванні неправильної, неправдивої, й фальшивої теорії та схеми російських істориків про початки творення українського, білоруського й російського народів. Вона стане в пригоді кожному любителеві історії, який шукає розв'язки в „заплутаній" історії початків східньо-слов'янських народів

Уже по написанні цих рядків про працю Л. Винара, прочитав я підвальну статтю „Росіян карає їхня невірна історіографія" Максима Бойка, „Свобода" з 31-го грудня 1988, ч. 249, яка дуже прецизно й вірно толкує неправдивість російської історіографії. Тому, хто переочив цю статтю, дораджую дуже її прочитати.

Вона, ця стаття М. Бойка, доказує недвозначно, як дуже на часі появилась праця Л. Винара про раціональну схему Михайла Грушевського.

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ ТИСЯЧОЛІТТЯ ПЛЯНУЄ ВИДАТИ АЛЬБОМ

Діяльність Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні добігає до кінця. За нами пророблена велика робота. В кожній місцевості Америки, де тільки живуть українці, було відзначено цей великий ювілей, цю небуденну подію в історії української Церкви і народу.

Ми показали цілому світові, що Тисячоліття Християнства — це наше українське, а не російське Тисячоліття. Багато імпрез, конференцій, публікацій, статтей в чужій і українській мові, окремі видання засвідчили нашу історичну правду.

Крім кількох інших, перед Крайовим Комітетом Тисячоліття залишається одне дуже відповідальне завдання — увіковічнити ці великі святкування окремою книгою-альбомом.

Всі ми знаємо, як мало інформацій дійшло до нас про святкування 900-ліття і навіть 950-ліття українського Християнства. Ми б не хотіли, щоб це недотягнення наших предків повторили і ми. Закінчуючи нашу діяльність, ми хочемо залишити нашим нащадкам і дослідникам документ-історію як ми відзначали цю світлу подію у ЗСА і навіть в інших країнах. Тому Крайовий Комітет вирішив видати ілюстровану книгу-альбом „Відзначення Тисячоліття Українського Християнства у ЗСА". Книга ця буде мати приблизно 300 сторінок, великого формату (11"x9"), з твердою кольоровою обкладинкою і друкована на доброму блискучому папері.

Без активної допомоги всіх місцевих комітетів Тисячоліття нам буде не під силу видати цю книгу. Пам'ятайте — ця книга не буде книгою про Крайовий Комітет, а книгою всіх нас, кожного місцевого комітету і кожної людини, яка будь-чим причинилася до цих відзначень.

Тому звертаємося до вас підготовити найпізніше до 25-го квітня 1989 року такі матеріяли і переслати на адресу Крайового Комітету:

1. Статтю-хронологію про діяльність вашого комітету, в якій були б включені такі інформації: дата створення і склад комітету; діяльність за хронологічним порядком — засідання, допо віді, академії, Богослужения в чужих церквах, бенкети, зустрічі з чужими достойниками і установами, проголошення українського Тисячоліття мейорами міст і губернаторами. В залежності від величини вашої громади і пророблної праці, такі статті українською або англійською мовою, повинні бути довжиною на 4 до 16 сторінок машинопису через один відступ. Якщо стаття буде писана українською мовою — обов'язково проситься написати резюме англійською мовою довжиною від 2до 4 сторінок машинопису.

2. Окремо проситься подати інформацй про видані вашим комітетом книжки, брошури, пресові повідомлення.

3. Подати кому, коли і при якій нагоді і які книжки було передано з нагоди Тисячоліття (церковні діячі, бібліотеки, журналісти, університети, коледжі).

4. В книзі-альбомі плянується опублікувати важливіші фоторепродукції статтей в американській пресі. Дуже побажано, щоб ви прислали оригінальні вирізки з газет чи журналів, щоб запевнити якнайкращу якість передруку.

5. Фотографії: чорно-білі фотографії у скількості від 4 до 10 будуть опубліковані у книзі без жадних фінансових зобов'язань із сторони комітетів. За кольорові фотографії (ми б хотіли опублікувати їх найбільше) комітети є зобов'язані заплатити лише за сепарацію кольорів такі суми: за фотографію величиною на цілу сторінку (11" x 9") — 175 дол., за пів сторінки (9" x 5½") — 100 дол., на ¼ сторінки (5½" x 4½") — 75 дол. Гроші проситься присилати разом з висилкою на нашу адресу фотографій. Побажано, щоб фотографії почесних голів і голів комітетів подано окремо. До кожної фотографії проситься подати підписи — якнайдокладніші інформації про осіб чи дану подію.

Продажна ціна книги-альбому буде виносити приблизно 50дол. Тому просимо разом з висилкою матеріялів підготовити листу осіб, які готові будуть таку книгу купити і подати скільки примірників цієї книги переслати на адресу вашого комітету для її розпродажу.

Подаючи ці інформації, хочемо наголосити, що про ті комітети і місцевості, від яких ми не отримаємо матеріялів, як з'ясовано вище, у книзі-альбомі нічого не буде опубліковано. Ми, прямо, не матимемо змоги про них написати із-за браку інформацій і матеріялів.

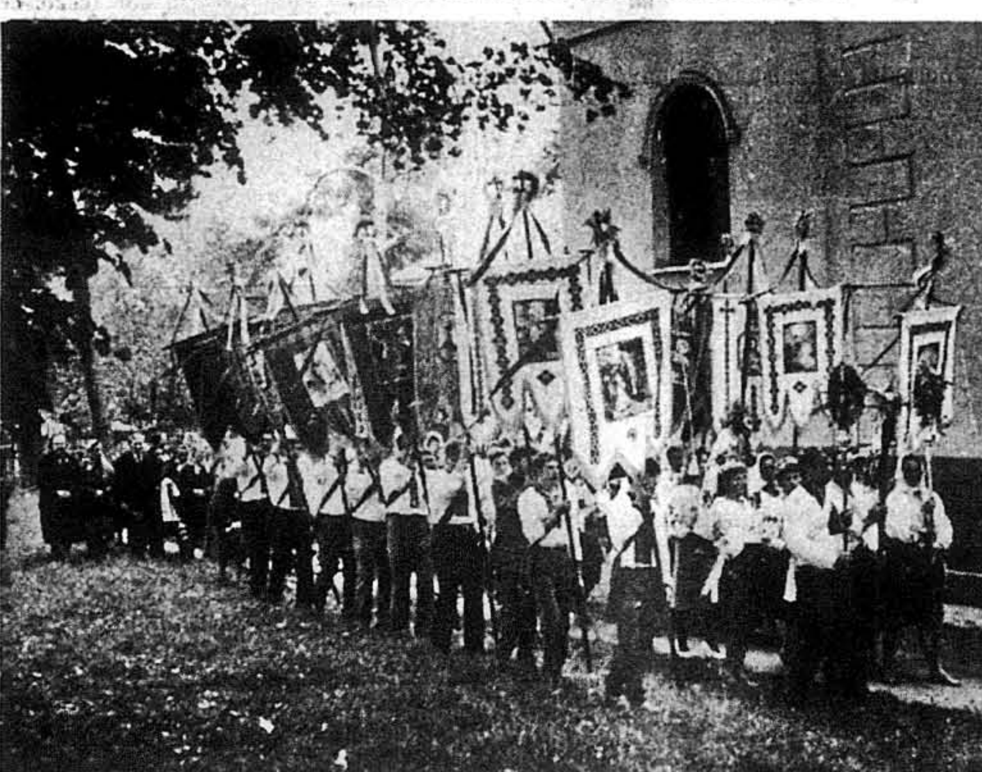
У надії, що комітети будуть зацікавленні цим кінцевим нашим спільним проєктом — виданням цієї пропам'ятної книги-альбому — очікуємо від них матеріялів до визначеного реченця.

Юрій Солтис
голова Ділового Комітету

ФРАҐМЕНТИ ІЗ СВЯТКУВАНЬ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

Недавно до редакції „Свободи" передано для використання ці знімки із святкувань Тисячоліття Хрищення України у селах Тернопільщини. Як видно із знімок, багато молоді брало участь у тих святкуваннях минулого року.

ДЕЯКІ ДРУКАРСЬКІ ЧОРТИКИ

У статті Марії Храпливої п. з. „Земля — Плянета Року" („Свобода", ч. 24 з 8-го лютого ц. р.) треба читати: „Але люди в ім'я поступу й індустріялізації довели її до безприкладної загрози", як і має бути: „Отепління океанів підносить позем їх води і викликує теж повільне топлення льодовика...". В іншому місці треба читати: „Найчистіше паливо — природний газ..." і має бути: „будувати тами проти заливу океанами, засаджувати дерева..." — Ред.

ЧЕХО-СЛОВАЦЬКА ПОЛІЦІЯ і працівники державної служби безпеки перевели в Празі і на провінції численні арешти серед правозахисників, щоб, як кажуть поінформовані особи, зменшити молживість організації демонстрацій під час процесу письменника Вацлава Гавеля. Крім того газета „Руде Право", орган компартії ЧСР, перестерігала охочих демонструвати, що до них будуть застосовані строгіші покарання за порушення публічного спокою. Правозахисники заявили, що вони, не зважаючи на перестороги, плянують протестувати у якійсь формі проти загострення режиму, порушення прав людини, тоталітарних методів діяльности поліції тощо.

КОНЦЕРТ З НАГОДИ СІЧНЕВИХ РОКОВИН У ВАШІНҐТОНІ

В січні в різних місцевостях З'єднаних Стейтів, де живуть українці, відбулися концерти для відзначення роковин незалежности і соборности Української Народної Республіки. В суботу, 29-го січня, Об'єднання Українців Вашінгтону, Д.К., влаштувало для відзначення цих роковин концерт українського мішаного хору „Думка" з Ню Йорку під мистецьким керівництвом Семена Комірного. Святкову промову виголосив голова Світового Конгресу Вільних Українців мгр Юрій Шимко, який прибув з Торонто, Канада, до Вашінґтону і відбув ряд зустрічів з американськими урядовими представниками. Програмою керувала Аня Дидик-Петренко, працівниця Українського Відділу „Голосу Америки". Вечір-концерт відкрив коротким привітальним словом голова управи Об'єднання Українців Вашінгтону інж. Володимир Демчук. Про значення цього свята він, між іншим, сказав: „Синьо-жовті кольори — символ вільної України — незабудками врослися в стежки другої батьківщини. Одним з тих історичних незабудьків, який повинен закорінитися на стежках наших других батьківщин — це 22-ге січня 1918 і 1919 років. 22-го січня 1918 року проголошенням IV-им Універсалом Української Само стійної Соборної Держави і створенням державної влади кинено українську проблему на міжнародну арену. 22-го січня 1919 року з'єднується Західня Народня Республіка з Українською Народньою Республікою в одну соборну і суверенну державу. Ця злука є сьогодні вершиною політично-державного формування української нації і досі вважається символом та дороговказом для усіх українців". На закінчення голова ОУВ інж. Володимир Демчук закликав до всеукраїнської єдности та здійснення ідеалів, за які боролись 70 років тому діди і батьки.

Святкову промову українською і англійською мовами виголосив голова СКВУ мгр Юрій Шимко. Привітавши зібраних представників місцевих церковних і світських організацій, серед яких був український католицький єпископ Михаїл Кучмяк і духовенство місцевих української православної і католицьких церков, з Новим Роком і побажавши їм найкращих успіхів у їхній праці, Юрій Шимко сказав, що сьогодні, в добу, коли людство завойовує космічні простори, розщіплює атомне ядро та завершує найвищий рівень технологічних і матеріяльних досягнень, одна п'ята частина людей у світі не може втішатися національною і державною свободою і гарантіями людських прав, серед них і український народ. Наші святкування січневих роковин, продовжував доповідач, це перш за все заклик світові стримати оцей процес і навернути еволюцію від політичного застою, деспотизму та великодержавного гноблення на шлях волі і свободи. Січневі події були виявом суверенної волі народу на неповторному процесі всенаціонального повстання, які вписані назавжди в анналах історії і міжнароднього права. Далі в майже одногодинній промові голова СКВУ закликав до духовної мобілізації, щоб зцементувати усіх українців перед іспитом історії, бо події сьогодні розвиваються швидкими темпами. Він нагадав словами поета-правозахисника Євгена Сверстюка про „суворий час випробувань", маючи на увазі політику гласности і перебудови в Радянському Союзі, зокрема в Радянській Україні. Юрій Шимко сказав, що незважаючи на гласність і перебудову на Україні далі продовжуються репресії з боку радянської влади. Він заявив, що СКВУ повністю солідаризується з протестом Української Гельсінкської Спілки проти того, щоб у Москві в 1991 році відбувалася конференція з гуманітарних питань Гельсінкського Прикінцевого Акту. Водночас голова СКВУ вимагав, щоб до 1992 року Москва здійснила і вирівняла усі недоліки та недотягнення у сфері релігійних і людських прав і щоб визнала існування Української Православної і Католицької Церков. Юрій Шимко далі сказав, що цими святкуваннями січневих роковин ми заявляємо нашу єдність і солідарність з народом, який спричинився

(Закінчення на стор. 4)

15-го лютого 1989 р. відійшов у Вічність мій Найдорожчий ТАТО

бл. п.

АНДРІЙ БАРАННИК

ПАНАХИДА в п'ятницю, 17-го лютого, о год. 6.30 веч. в Humiston Funeral Home в Кергонксон, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 18-го лютого ц. р. о год. 10-ій ранку з укр. кат. церкви св. Трійці в Кергонксон, а Тіло спочине на Pine Bush Cemetery у Кергонксон, Н.Й.

Дочка — ГАЛИНА

Помолімось за наших друзів

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Добродіїв Фонду Катедр Українознавства відправиться в Римі — в каплиці Обителі Отців Студитів, у лютому ц. р., за Блаженної Пам'яті:

ФИЛИПА КАЛИТЧУКА
д-ра МИХАЙЛА ЛОГАЗУ
ОСИПА НОВИЦЬКОГО
д-ра МИРОСЛАВУ САГАЙДАК
д-ра ТЕОДОЗІЯ СЕНКОВСЬКОГО
ІВАНА І ТЕТЯНУ СТЕЛЬМАХ
МИХАЙЛА ФЕДЬКА
ЛЕВКА ЧАЙКІВСЬКОГО
ПЕТРА ЯЦЕВА

Всіх ВП. Жертводавців ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів.

Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Добродіям ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

ПОДЯКА

5-го грудня 1988 р. померла у Філядельфії, Па. на 74-му році життя, наша Найдорожча і Незабутня

ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ

бл. п.

ОЛЬГА з ПІЛЬКОВИХ ГЕВРИК

Цією дорогою дякуємо Всечесним о. митратові Зенонові Злочовському та о. Володимирові Пелехові за відправлення похоронних відправ, сердечно дякуємо Рідним, Приятелям і Знайомим за їхні слова співчуття, виявлені нам в зустрічах, телефоном і письмом, Всім, хто взяв участь у похоронних відправах, хто вшанував Покійну, зложивши датки на Святі Літургії, квіти та пожертви на громадські цілі.

На ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖБИ зложили: Дзвінка і Борис Захарчуки; Стефан Ковалишин і родина; Христина і Богдан Певні; Наталка і Маркіян Титли; Ольга Титла; Оксана і д-р Юрій Тритяки; Надія і Маріян Цьолки; Marion P. and Joseph B. Callaghan; Lynn and Joe Mongeluzi.

В пам'ять Покійної склали:

На УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню Йорку: Ліда і Мирон Базарі — $100; Стефа та Іван Геврики і родина — $100; родина Пільків — $100; д-р Любомир Романків — $100; Стефа і Михайло Бабяки — $50; Зірка і д-р Роман Воронки — $50; Марійка й Омелян Гельбіки — $50; Катерина Ковшевич — $50; 67-ий відділ СУА — $50; д-р Лариса і Любомир Онишкевичі — $50; Христина і Богдан Певні — $50; Наталія і Маркіян Титли — $50; Надія і Маріян Цьолки — $50; Марія Шуст — $50; Марія Даниш — $30; Ірена і Богдан Гасюки — $30; д-р Осип Данко — $25; Оксана Комановська — $25; Ірена і д-р Лев Кушнірі — $25; Ірена Максимюк — $25; Іванна і Стефан Рожанковські — $25; Галина і Богдан Титли — $25; Богданка й Евген Титли — $25; д-р Богдан Цимбалістий — $25; Стефанія Гнатенко зі сином Назарем — $20; Надія Світлична і Павло Стокотельний — $20; University of Pennsylvania Department of Facilities Planning — $200.

На УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ: Надія і Маріян Цьолки — $50; Валентина Дуцилович — $20; Анна Найдан — $20.

РОДИНА

Ділимося сумною і болючою вісткою з Родиною, Знайомими та Українською Громадою, що в суботу, 11-го лютого 1989 р., несподівано відійшла у Вічність на 78-му році життя наша Найдорожча

МАМА, БАБЦЯ, КУЗИНКА, БРАТОВА, СТРИЯНКА І ТЕТА

бл. п.

Оксана (Нуна) Ковалів з роду Доманик

ЗАУПОКІЙНІ ПАНАХИДИ відбулися в понеділок, 13-го і вівторок, 14-го лютого 1989 р., а ПОХОРОННІ ОБРЯДИ І СВЯТА ЛІТУРГІЯ в церкві св. Миколая в Торонто в середу, 15-го лютого 1989 р. Тлінні останки Покійної спочили на цвинтарі Park Lawn.

Бл. п. Покійна Оксана залишила у глибокому смутку синів:

ІГОРЯ з дружиною МАРІЙКОЮ
ОРЕСТА І АНДРІЯ
внуків: МИРОНА, ЛЯРИСУ І ТАРАСА
та ближчу і дальшу Родину

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Концерт...

(Закінчення зі стор. 3)

до тих подій з перед сімдесяти років і який сьогодні використовує усі можливості, які він має, щоб відбороти знову втрачені права, які йому належаться та за які він заплатив мільйонними жертвами. Свою промову голова СКВУ Ю. Шимко закінчив словами з поеми „Хрест" поета-прозаїка і правозахисника Миколи Руденка: „Якщо ти серцем не осліп, якщо в тобі живе надія, то молоти убогий сніп. Життя не сон, а вічна, вічна дія. І прийде,зрештою, воно, засяє сонцем серед поля — те заповідане зерно, з якого виростає воля!".

У местецькій частині мішаний хор „Думка" з Ню Йорку під мистецьким керівництвом Семена Комірного та вокальний ансамбль під керівництвом Михайла Лева виконав 11 пісень українських композиторів Гнатишина, Веделя, Бортнянського, Колесси, Людкевича, Купчинського, Лепкого, Китастого, Майбороди, Данкевича, Шамо і Костецького. Фортепіяновий супровід був у руках Тетяни Поташко. Могутньо прозвучали духовні концерти „На ріках Вавилонських" Артема Веделя та „Слава во вишніх Богу" Дмитра Бортнянського. Своїм соловїним співом чарував понад 300 слухачів вокальний ансамбль під музичним керівництвом Михайла Лева виконанням двох стрілецьких пісень і пісні УПА. Мелодійно прозвучали у виконанні думкарів гимни американських українців „За Тебе, Україно", муз. С. Людкевича, „Пісня про Дніпро", муз. П. Майбороди, уривки з опери „Богдан Хмельницький" муз. М. Данькевича, „Люблю я Тебе, Україно", муз. М. Костецького та інші. Довготривалими оплесками слухачі нагородили виконавців програми, хор, солістів та акомпаньяторку. Концерт закінчено відспіванням національного славня „Ще не вмерла Україна". Після концерту відбулася вечеря-зустріч громадянства Вашінгтону і околиць з думкарями в щирій, дружній атмосфері, де не обійшлося від традиційних взаємних привітів та грімкого „Многая літа" усім!

ВІК

БІЛИЙ ДІМ ПОДАВ ДО відома, що Уряд не буде готовий дати відповідь Конґресові до даного ним реченця про вибір ракет для усучаснення оборонної системи країни. У зв'язку з цим республіканські та демократичні керівники погодились відложити реченець до квітня ц.р. Згідно з інформаціями, члени Ради крайової безпеки не можуть між собою дійти до однозгідности чи замовляти більше десяти-боєголовних ракет МХ та вмонтовувати їх на залізничні вагони, щоби могти їх швидко транспортувати, чи перекинутися на одно-боєголовні ракети „Міджетмен". Марлин Фіцвотер, речник Білого Дому, сказав, що відсунення рішення є спричинене незакінченою перевіркою цієї справи й немає жадного відношення до відтягнення одобрення Джона Тавера на пост секретаря Департаменту оборони.

КЕРІВНИК І РІВНОЧАСНО головнокомандуючий антимарксистськими повстанськими загонами в Анголі Йонас Савімбі заявив кореспондентам, що він дав наказ стримати підготову великої офензиви повстанців на позиції урядової армії з тактичних міркувань. При тій нагоді Савімбі заявив, що партизанський рух ЮНІТА нараховує 75,000 вояків і старшин, які контролюють одну третю території Анголі. Стриманням офензиви Савімбі хоче дати ще одну нагоду прокомуністичному і промосковському урядові започаткувати справедливі переговори. Поінформовані особи кажуть, що рішення було прийняте після цього, як керівники інших африканських держав дораджували ЮНІТА не розпочинати офензиви і дати можливість іншим державам мирним шляхом полагодити конфлікт.

Маємо...

(Закінчення зі стор. 1)

про що голосно заговорила чужомовна преса, але ми на цьому не можемо стати. „Ми мусимо подбати, щоб наша молодь прийшла на зміну старших, боронити свою Цекву, яка перейшла через страхіття Другої світової війни й надалі провадить свою нескорену діяльність в катакомбах. Наші рідні в Україні, які в обороні нашої прадідівської віри пролляли ріки крови, вони ждуть на нашу допомогу".

Отець Олександер Гавкалюк, ЧСВВ, колишній ігумен монастиря ОО. Василіян в Ґлей Кові, а під цю пору парох в Асторії, будучи виховником о. Ільницького, говорив про свого колишнього семінариста, як взірцевого студента в якого побожність була від самої молодости.

Мгр Іван Базарко, колишній президент СКВУ, вітав о. Ільницького й протоігумена о. Панчука, якого громада Дітройту щиро й величаво прощала, а ми його щиро вітаємо, заявив бесідник.

К. Василик у своєму слові вітав кольшнього члена СУМА о. Ільницького й замість квітів передав йому „СУМівські серця".

Отець Ільницький подякував усім за милу зустріч і в кількох словах згадав про свій життєвий шлях — від працівника у фабриці в Польщі до студій в Римі.

Отець Ільницький, ЧСВВ, народжений 13-го червня 1961 року у Єленя Ґура в Польщі, батьків Олександра й Маріяни Ільницьких. Гімназію він закінчив в Пєховицях 28-го липня 1980 року і зі своїм братом Андрієм приїхали до Ню Йорку, щоб відвідати тету Стефу й В. Ройового. Вже від молодих літ, він відчував покликання до священичого стану Ця нагода прийшла в Америці й Р. Ільницький вступив до монастиря ОО. Василіян в Ґлен Кові й прийняв монаше ім'я Теодосій.

Після закінчення новіціяту він виїхав до Риму на філософічно-богословські студії на університеті Ансельмянум і Анджелікум.

19-го травня 1987 року, Архиєпископ Мирослав Марусин висвятив його на диякона, а 29-го червня 1988 року він прийняв Тайну священства з рук Папи Івана Павла II в базиліці св. Петра в Римі.

Марійська дружина при церкві св. Юра, яку очолює Таня Рабій, уфундувала своєму новому душпастиреві вишиваний фелон.

А. М. Розентол...

(Закінчення зі стор. 1)

ми, що звільнені останнім часом, і всі вони свідчать, що в ув'язненні перебуває багато людей, засуджених за дії, котрі в інших країнах не вважаються злочином. Ніхто не знає справжньої кількости в'язнів, засуджених з волі КҐБ, котрі ще й досі страждають в тюрмах і таборах. Однак їх ще є багато, хоч офіційні совєтські представники твердять, що звільнено всіх.

Вісті Громадського Комітету Земельного Фонду ЗУАДК для Бразилії

У листопаді м. р. на сторінках української преси Америки було обширне повідомлення Громадського Комітету Земельного Фонду ЗУАДК-у для Бразилії про те, що є нагода купити 567 гектарів землі у гарній околиці Прудентополісу за 50,000 долярів. Було сказано, коли б Комітет мав гроші і міг купити ту землю, то її можна розділити для 50 українських родин — наших братів і сестер, які будуть господарями, її власниками і працюватимуть для себе і не мусять бути наймитами у чужих.

Щоб ту нагоду не прогавити, тому що ціна була доступна, земля у добрій околиці, то Екзекутива ЗУАДК-у проголосила на сторінках преси заклик-апель до української патріотичної громади, що пошукує 50 добродіїв, які могли б пожертвувати по 1,000 долярів і тим самим допомогли б нашим землякам у їхній незавидній долі.

В заклику було сказано, що канцелярія ЗУАДК-у буде інформувати на сторінках української преси про одержані пожертви на ту ціль, без уваги на їхню висоту, бож не всі спроможні жертвувати по 1,000 долярів. У зв'язку з цим з приємністю подаємо список перших жертводавців: по 5,000 дол. пожертвували мгр Роман і Анна Чорнобілі, Рочестер, Н. Й. (були першими жертводавцями) і Томас Ярема, Маямі Біч, Фла. — 3,000 дол., Михайло Ковальський, Маямі Біч Фла., і 2,000 дол. — Стефан і Оксана Богдановичі, Емгурст, Н. Й.

По 1,000 дол. пожертвували Андрій Чорнобіль, Рочестер, Н. Й., Надія Панахид, Гартфорд Конн., Мирослав і Марія Дозорські, Туксон, Аріз., Зенон Антоняк, Річленд, Вірдж., Іван на і Софія Шашкевичі, Торенц, Каліф., д-р Микола і Ірина Когути, Балтимор, Мер., д-р Марія Фішер-Слиш, Вестон, Канада, Марія і Татіянна Чучмани, Амстердам, Н. Й., Євген Перхач, Бурбан, Ілл., Василь Леканка, Авбурн, Н. Й., і Ярослав Кузель, Крік, Н. Й.

По 500 дол. склали Володимир Степаник, Корона, Н. Й., Євтух і Люба Шереметі, Вілмінгтон, Дел., Керод і Люба Адріяни, Н. Й., 300 дол. — Марія Турчин, Рено, Небр.

По 250 дол. — Марія Каплиста, Філядельфія, Па. Український Громадський Комітет — Лорейн, Огайо (збірщик Степан Гончарик), Йосип і Стефанія Порайки, Лос Анджелес, Каліф. Михайло Мартиненко, Трентон, Н. Дж., Мирослав Троян, Ведерсфіл, Конн., по 200 дол. зложили Олександер Кричик, Лорейн, Огайо, і Ярослав Млинко, Пасадена, Каліф., та 150 дол. Галина Гомзяк, Філядельфія, Па.

По 100 дол. жертвували Антін і Стефанія Гончарики, Ґренд Бленк, Миш., Модест Клівак, Кліфтон, Н. Дж., д-р Ярослав Панчук, Чикаґо, Ілл., д-р Атанас Слюсарчук, Дітройт, Миш., О. Мізук, Порт Орандж, Фла., Роман Цьонка, Ворен, Огайо, Л. Григорчук, Ґросе — Поньте, Миш., Михайло Халупа, Джемейка, Н. Й., І. Ступарек, Лорейн, Огайо, Богдан Луців, Філядельфія, Па., Анна Куцан, Спрінгфілд, Ілл., і Василь Ільчишин, Клівленд, Огайо.

По 50 дол. — Марія Онишкевич, Ірвінгтон, Н. Дж., Микола і Люція Цимбалісти, Кайро, Н. Й., Іван Луцик, Асторія Н. Й., Мавріз і Віра Назарчуки, Альтуна, Па., Осип Яцусь, Розеле, Н. Дж., о. Володимир Пелех, Філядельфія, Па., і Анастазія Мисишин, Спрінгфілд, Мас.

По 25 дол. пожертвували: Діяна Сенежак, Вест Орандж, Н. Дж., Ярослав Чепак, Вейн, Н. Дж., Микола Децький, Флашінг, Н. Й., Антін Залісний, Фінікс, Арізона, Богдан Кутний, Рутерфорд, Н. Дж., і Іван Магецький, Парма Огайо, По 20 дол. зложили Петро Байко, Парма, Огайо, і Йосиф Литвинишин, Гілсдел, Ілл. По 10 дол. жертвували Любомир Мізь, Овк Форест, Ілл., і Петро Патряк, Лос Анджелес, Каліфорнія.

Згідно з повідомленням, на 31-го січня ц.р. канцелярія ЗУАДК-у одержала від 57-ох жертводавців 31,385 долярів. Всім висловлюємо щиру подяку в імені наших земляків в Бразилії. Одначе, щоб та земля була заплачена, то ще потрібно Комітетові 18.615 долярів. Хто буде наступним жертводавцем або добродієм, пожертвувавши 1,000 долярів?

Подаючи звідомлення з одержаних пожертв, не можна поминути того, щоб кількома словами не згадати, що в більшості жертводавці, висилаючи пожертви долучують листи-побажання, у яких висловлюють християнську любов до своїх земляків — бідних селян у Бразилії. Ось декілька речень з листа Стефана Богдановича:

„Належимо до Стемфордської епархії, одержуємо двотижневик „Сівач", в котрому о. Петро Бальцар часто звертається з проханням про допомогу для мало земельних наших поселенців у Бразилії. Хоч ми старші люди, обоє під вісідесят, до того дружина на візочку, але розуміємо, що то значить біда. Ми не багаті, приїхали до Америки 29 років тому. До Бразилії ми вже післали понад 8,000 дол. чи то на стипендії студентам, чи хорим дітям або на купно землі. Тим разом посилаємо чек на 2,000 долярів на доказ любови до ближнього". А ось що пише Е. Ступарек з Лорейну: „Я маю 85 років, вдова 20 років по фабричному робітникови, родом в Буковини, віри православної, жертвую на всі організації, посилаю 100 долярів". Дай Боже, щоб та вдова ще довго могла жертвувати на добрі цілі.

Пожертви на купно землі просимо висилати на адресу ЗУАДК-у в Філядельфії з дopискою „Земельний фонд у Бразилії". Грошеві пожертви на добродійні цілі ЗУАДК-у є звільнені від федерального податку. Адреса United Ukrainian American Relief Committee 1319 W. Lindley Ave., Philadelphia, Pa 19141. Тел. (215) 455-3774.

Степан Гавриш

В ІРАНІ РЕЖИМ АЯТОЛЛИ Хомейні продовжує розстрілювати членів численних контрабанд, які торгують наркотиками на велику скалю. В січні 1989 року режим наказав розстріляти, або повісити 70 осіб замішаних в цю нелегальну і заборонену говргівлю наркотиками, Деяких чоловіків іранські ґвардисти вішають на публічних площах для постраху інших і припинають на груди табличку з написом: „Торгівець наркотиками".Жінок вбивають в тюрмі при допомозі електричного струму, або голки з отрутою. Покарання мало відбутися публічно, але велика снігова буря, якої вже давно не було в Теграні, перешкодила цьому „шовові".

У ЗВІДОМЛЕННІ П.З. „МІЛІТАРНИЙ балянс на Близькому Сході", яке видав ізраїльський Тельавівський університет, говориться, що Ізраїль тримає під зброєю, або у безпосередній резерві 540,000 вояків, має 3,800 танків, 682 літаків бомбовиків і джетів наймодернішого типу Ф-16, кілька тисяч гармат, таку ж кількість ракет із засягом 10 й більше миль. Палестинська Визволина Організація, на яку іде головний приціл ізраїльської армії, має під зброєю 8 — 9,000 вояків, жадних танків і літаків, малу кількість гармат і ракет, але велику кількість автомачиної ручної зброї, гранат, мінометів, вибухового матеріялу, пістолів, каміння, пляшки, інші тверді предмети. Журнал „Нешенал Ревю", цитуючи Абба Ебана, колишнього міністра закордонних справ Ізраїля, пише, що Ізраїль дуже часто перетягає струну демонстрацією своєї мілітарної сили проти Ясіра Арафата, який мілітарно не може бути загрозою для нікого.

ПРИГОТУВАННЯ ДО довгоочікуваної вершинної зустрічі римо-католицьких єпископів Америки з Папою Івано Павлом II добігає до кінця. Первісно ця зустріч була запропонована в 1986 році америкасньками римо-католицькими єпископами для того, щоб злагіднити зростаючі напруження поміж Ватиканом і Римо-Католицькою Церквою в ЗСА. Не зважаючи на те, що відносини між ними значно поліпшилися від часу первісно запропонованої зустрічі, то дискусійні питання залишаються нерозв'язаними, а торкаються вони таких контроверсій, як неприродні перепони запліднень та незалежність теологічних відділів в університетах і коледжах ЗСА від ватиканського нагляду. Зустріч між 35 американськими римо-католицькими єпископами і Папою Іваном Павлом II має відбутися 8-го березня ц.р. і триватиме чотири дні.

НОВООБРАНИЙ КРАЙОВИЙ предсідник Демократичної партії Роберт Бравн, до речі перший нерг на цьому пості в історії ЗСА, у своїй промові в Крайовому пресовому клюбі у Вашінгтоні ствердив, що демократи мусять бути „багато твердшими" в поведінці з республіканцями та куди гостріше ставити свої вимоги щодо злочинности та крайової оборони. Він приписав програну демократів у минулорічних президентських виборах виключно за кандидатом Майклом Дукакісом, обвинувачуючи його в надтоповільній реакції на республіканські закиди. Беручись поважно до свого завдання, Р. Бравн також натякував, що розпічне працю на новому пості з перевірки ефективности працівників крайової демократичної організації.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 5-го БЕРЕЗНЯ 1989 р.

Дітройт, Миш. Річні загальні збори 94-го Відд. Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича, о год. 3-ій по пол. при 27040 Раєн Ровд, Ворен, Миш. Якщо на означену годину не прибуде відповідна скількість членів, Збори відбудуться півгодини пізніше. Просимо членів Відділу прибути на Загальні збори 94-го Відділу. — Секретар.